

[Aksel Larsen.]

i Køgekredsen, nemlig professor Husfeldt. Denne professor Husfeldt er formand for de danske hjemmeforsvarende og har, uden at der i ringeste måde er taget afstand fra ham af socialdemokratiet og den socialdemokratiske presse, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen eller regeringen, fremsat en udtalelse om, at Danmark ikke alene skal forsvare sig, hvis det bliver angrebet, men det skal være parat til at angribe i flanken, hvis der opstår krig andetsteds.

Vi er utilfredse med den udenrigspolitik, der bliver gennemført af regeringen med støtte af rigsdagens flertal. Vi finder ikke, at den gavner vort land. Det gavner ikke vort land, at man holder brigaden i Tyskland, og det kommer slet ikke til at gavne vort land, at man fortsat beholder den der, og det ser ud til, at det er regeringens og rigsdagsflertallets hensigt. Det gavner ikke vort land, at man ikke søger at få amerikanerne væk fra Grønland, og regeringen nægter jo at foretage de fornødne skridt bl. a. i De Forenede Nationer, for at noget sådant kan ske. Det gavner ikke vort land, at regeringen undlader på De Forenede Nationers møder at støtte de forslag, der fremkommer om nedrustning, forbud mod atombomben og lignende foranstaltninger, der kan tjene fredens sag. Det gavner ikke vort land, at man netop fra samarbejds-partiernes og regeringens side er så villig til at give sig ind under engelsk-amerikansk kommando. Nylig har fremstående socialdemokratiske ledere været til frokost hos Amerikas udenrigsminister Marshall i Paris, og de blev hentet dertil i en amerikansk militærmaskine. Ja, prøv nu i teorien at tænke over, hvad der ville blive sagt, og hvorledes der ville blive skreget op, hvis f. eks. formanden for de københavnske typografer blev hentet af en russisk militærmaskine og fløjet til Moskva for at spise frokost med hr. Molotov. Jeg kan levende forestille mig, hvordan man ville udlægge det; men når det er socialdemokraterne, det drejer sig om, så synes man, det er i sin bedste orden, blot det er hos en af vestmagternes udenrigsministre, det foregår.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft krævede i sin tale, som han har gjort det før, aldeles åbent, at Danmark skulle tilslutte sig Bevins og Spaaks militære vestblok, der er dannet under beskyttelse af Marshalls atombombe; han motiverer det, som det nu i almindelighed motiveres, med, at det er vort eneste værn, hvis vi skulle blive angrebet; man taler, som om

der foreligger en konkret angrebstrusel fra Sovjetunionen.

Må jeg spørge de herrer: hvornår er der sandsynliggjort noget om en sådan trusel? Jeg ved, såvidt jeg kender Danmarks-historien, at både Sverige og Holland har været i krig med Danmark, jeg ved, at England har bombarderet København, jeg ved, at Tyskerne har påført Danmark krig adskillige gange. Men jeg ved ikke noget om, at Rusland nogensinde har overfaldet Danmark, jeg ved ikke af, at Sovjetunionen nogensinde har truet Danmark med krig eller forsøgt at gribe ind i vore politiske eller økonomiske forhold, således som vestmagterne gør. Det er simpelthen en bagvaskelseskampagne, som ikke kan tjene fredens sag; man forsøger at give den danske befolkning indtrykket af, at vi lever under en skrækkelig trusel fra Sovjetunionens side.

Det er hårrejsende, at man efterhånden er kommet så langt herhjemme, at ikke alene regeringen på løst grundlag efter besked fra Washington iscenesætter den dyre militærforanstaltning, som vi havde under påskepanikken, men at man oven i købet er kommet så vidt, at når en færge grundstøder i Storebælt på et stenrev, så sætter man en hviskekampagne i gang om, at det sikkert er en russisk undervandsbåd, der har ligget og opereret i Storebælt.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil være ude af stand til at blot sandsynliggøre, at der nu eller i fremtiden skulle foreligge nogen trusel om et angreb østfra eller udsigt til et angreb østfra. Men den slags generer ikke ham, for små ting generer ikke store ånder, og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft tager nu de socialdemokratiske statsledere Bevin og Spaak til sin barm med den samme varme og inderlighed, hvormed han tidligere krystede Mussolini i sin favn.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft demonstrerede imidlertid ikke alene sin evne til at komme meget højt op, men han viste også i sin tale, at han trods alt er i stand til at holde sig ved jorden. Han rettede en efter forholdene — og når man tager i betragtning, at det var det konservative folkepartis formand, der talte — temmelig kraftig kritik imod partiets ledelse, mod anklagemyndigheden og mod justitsministeren. Det er kun beklageligt, at denne kritik fra konservativt hold først fremkom i går og ikke, da vi her i tinget forleden behandlede spørgsmålet om Wright, Thomsen & Kier. Dertil kom, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft med stor for-